

I ta Istra nevoljna i biedna,
U svom krilu stanak Vam pripravi,
Te prem tužna, uboga i čedna
Okolo čela lovore Vam savi.

A to more, to hrvatsko more,
I to nebo lazurno i plavo,
Šume, gaji, planine i gore
U zanosu Vama kliću: Zdravo!

Zdravo sinci Slovenije mile,
Zdravo bračo, zdravo sokolovi.
Vaše misli izpunjene bile,
A trud nek Vam Bože blagoslovi!

Opatija, 19. kolovoza 1896.

Emin.

Ob novem šolskem letu.

„Der mag sich manchen Wunsch gewähren,
Der kalt sich selbst und seinem Willen lebt;
Allein, wer andre zu leiten strebt,
Muss fähig sein, viel zu entbehren!“ —

Gothe.

Minuli so lepi časi počitka, minuli so šolski prazniki. Odpočili smo se mi in ljuba naša mladina; zdaj pa treba z nova na delo, na težavno delo, koje nas čaka pričetkom novega šolskega leta; z nova moramo zastaviti vse svoje dušne in telesne moči tamkaj, kjer smo prenehali koncem minulega šolskega leta.

Okrepčani duševno in telesno se hočemo veselega srca lotiti težkega dela in iz najtoplejše ljubezni do svojega vzvišenega poklica in do ljube slovenske mladine bode vsakdo izmed nas napel vse svoje sile, da s svojo marljivostjo in vstrajnostjo koristi kar največ prosveti svojega naroda. Voditi nas morajo pri našem delovanju nekaki višji zmotri; dvigniti se moramo iz sfere navadnega delavca v idealne višine, kjer je pravo mesto učiteljevega delovanja, — in v tej višini se hočemo nasrkati nektara ljubezni in pridnosti, da nam bode mogoče prenašati vse muke in težave, ki so zvezane z učiteljskim stanom.

Če sploh kdo, mora biti posebno učitelj požrtvovalen. „Kdor hoče biti učitelj, se mora že za časa privaditi trpljenju“ — pravi Kellner. Učiteljski poklic tirja, da se odrečeš marsičemu in kdor nima veselja do tega poklica, naj se ne posvêti učiteljskemu stanu. Veselja do poklica nam pa — žal — ne navdaja današnji svet, ker ne pozna, ali neče poznati velike važnosti ljudske šole, ker nam greni naše življenje — ker nam ne privošči koščka kruha. Veselje do poklica nam grené tudi voditelji našega národa, naša šolska oblastva, ker nas prenizko cenijo in premalo podpirajo. S pravim veseljem do poklica navdaja nas jedino še Oni, ki vlada v nebeških višinah. Njemu se moramo priporočiti pričetkom novega šolskega leta, da nam pošlje tolažnika

in pomočnika v vseh britkih urah našega težavnega delovanja. Zatorej, tovariši, „Sursum corda!“ K Njemu se obrnimo ob novem šolskem letu ter navdušeno zakličimo: „Veni sancte Spiritus!“

Mi smo vzgojitelji in kot taki moramo dajati svojim učencem vedno najlepši vzgled. Paziti moramo na vsak korak, na vsako besedo, na vsako delo, koje učinimo. Zato mora dičiti slehrnega izmed nas prelepa čednost, da smo navdušeni za svoj poklic in za kulturni napredek našega naroda. V to je treba, da se iskreno ljubimo in spoštujemo med sabo, da smo značajni, neomahljivi, da ne bežimo drug pred drugim, ampak se večkrat shajamo in družimo, da ne zakrivamo svojih mislij in svojih čustev, ampak smo odkriti tovariši in prijatelji. Ne tožimo nikjer svojih tovarišev ter ne odkrivajmo nikomur morebitnih njihovih slabosti, ampak hvalimo vsakega vsakemu človeku. Dovolj žalostno, če se misliš povzdigniti s tem, da druge tlačiš v blato. To ni značajno, to ni človekoljubno! Res je, da vsi nismo jednaki; jeden ima te napake, drugi zopet druge, a vsakdo ima pa gotovo tudi nekaj vrlin in té nam je upoštevati v prvi vrsti, slabosti si pa odpuščajmo. In s tem namenom, s tem trdnim sklepom začnimo novo šolsko leto. Naprej torej, bratje učitelji in ve sestre učiteljice, podajmo si roke ob novem šolskem letu, delujmo z združenimi močmi v prosep našega stanu in v blagor nam izročene mladine ter pokažimo svetu, da smo vredni častnega naslova „prosvetitelji naroda!“

Martin in Jera.

(J. Ravnikar.)

Dvanajsto poglavje.

Veselje v hiši.

Zidar Martin, ki je odhajal zarano v grad, vrne se k svojim na dom.

Jera je hitela za svojim opraviлом, kar je imela v soboto narediti, tako, da je že vse izvršila, predno se je povrnil njen mož. Otroke je skrbno počesala, obleko pregledala, malo izbo lepo osnažila ter med delom otročiče navadila lepo pesmico. „To bode te zapeli svojemu ljubemu očetu, kadar se vrnejo domov“, učila je svoje otročiče. Ti so se pa tudi radi vadili, vedoč, da s tem razveseljujejo svojega očeta.

Pri delu, brez muke in zamude, brez knjige, peli so otroci za materjo tako dolgo, da so si dobro zapomnili. Ko pa pride oče domov, pozdravi jih mati ter zapoje z otroci naučeno (naslednjo) pesem: